

Den Ubekjendtes Mesterværk

(Versificeret Anecdote)

Langs Klostermuren voxte Slyngplanter og Geranier,
Alleen, hvorigjennem man gik, var af Kastanier,
Man kunde høre Floden, men Udsigt var der ei;
Et fornemt Selskab lagde mod Klosteret sin Vei,
Berømte Navne alle, en herlig Kunstner-Flok, –
Naar Mesteren vi nævne, de Andre kjendes nok:
Den store Maler *Rubens*; til Klosters Port de kom,
Det var en Morgenvandring, de vilde see sig om.
Alleens svale Skygge bød dem ei gaae forbi,
Slet var vist ei i Klosteret just hvert et Maleri.
Prioren selv dem førte igjennem Kirkens Chor:
Der hang et sjeldent Billed', saa Ingen Øiet troer;
Saa følt og dristigt givet, hver Farve blød og stærk,
Det var en Munk i Døden, et ægte Mesterværk.
Hvert Kunstner-Øie flammed': »Hvor skjønt, ved Himlens Gud!
Men Navnet paa dets Mester er jo raderet ud!
Hvorfor? Hvo har det malet? En Skat just for vor Jord!« –
»– Han er ei denne Verdens meer!« var strax Priorens Ord. –
»– Død!« udbrød *Rubens* sorgfuld, »og Ingen ham har kjendt,
Beundrende ham hyldet, som han det har fortjent!
Maaskee, ærværdige Fader, selv mig han overgaaer –
Det *Peter Poul Rubens* er, som for Eder staaer!«
Priorens blege Ansigt oplivedes derved
Og i hans Øie funkled' Meer end Nysgjerrighed;
Men snart han saae mod Jorden, et Korsets Tegn han slog:
»Han er ei denne Verdens meer!« han høit og fast gjentog. –
»– Siig mig hans Navn, min Fader, det vorde maa bekjendt,
Høit Verden skal det nævne, som han det har fortjent!«
– »Siig os hans Navn!« de bade; sært Munken saae paa dem,
Hans blege Læber zitted', Sveddraaberne sprang frem.
– »Han er ei denne Verdens meer!« han atter høit udbrød,
»Men I har misforstaaet, ifald I troe ham død!«
– »Han lever!« jubled' *Rubens*, »ha, siig mig hvor han boer?« –
– »Munk er han i et Kloster.« – »Et Kloster! Siig mig hvor?
Han Klosteret skal forlade! det Pund, som Gud ham gav,
Maa bære Himmel-Frugter, ei isne i en Grav!

I Farver vil han synge vor Gud Halleluja, –
 Nævn Klostret, hvor han skjules, jeg henter ham derfra!
 Naturens store Kirke det er, han hører til,
 Og dersom han sig vægrer, jeg Paven bede vil;
 Han elsker mig og Kunsten, han vil befale det:
 Nu gaaer Du bort fra Klostret til Pensel og Palet!«
 Priorsens Træk blev' mørke: »Han fundet har sin Havn;
 Jeg nævner hverken Klostrets, ei heller Munkens Navn!« –
 – »Saa skal dig Paven tvinge!« udraabte *Rubens* vred.
 Priorsens Øie flammed', han bøied Hoved ned:
 »I Himlens Navn, saa hør mig! er det ei soleklart,
 Før han gav slip paa Verden, har den ham prøvet svart!
 O, troe I ei, han kjæmped' mod Tvivlen i sit Bryst,
 Før han gav slip paa Kunsten og denne Verdens Lyst?
 O, troe I ei, at skuffet og smertefuld han leed?
 Et Hjerte dybt kan lide og ei en Sjæl det veed!
 At Alt er her paa Jorden kun tomt, forfængeligt –
 En bitter Drik maa tømmes, før man erkjender Sligt.
 O, riv ham ikke atter ud paa den aabne Sø,
 Et Fristed har han fundet, forund ham der at døe!
 Han modstaae vil sin Frister, det er kun Gjøglespil;
 Gud, som har kaldt ham til sig, ham ei forstøde vil!«
 – »Udødeligheds-Krandsen vil lønne her hans Meed!« –
 – »Udødelighed venter os først i Evighed!« –
 Priorsen slog sin Hætte om Ansigtet og gik,
 Fortalte kun om Klostret, dets Orden og dets Skik;
 Det blev en Hverdagstale, man vexled' Nei og Ja;
 Med Sjælen fuld af Grublen drog *Rubens* bort derfra. –
 – Priorsen gik til Cellen, hvor ikkun Gud ham saae,
 Halmmaatten var hans Leie, han knælede derpaa
 Og bad fra Hjertets Dybde: »O Herre, staae mig bi!«
 Han reiste sig, tog Pensler og Farve, Staffeli,
 Og kasted' dem i Floden, der under Vinduet gik.
 Veemodig saae han paa dem, men kun et Øieblik:
 De førtes bort paa Strømmen, snart var de ei at see –
 Da knælede han atter og bad i Hjertets Vee.